

Gülüřüm Hayata Tutanaktır

– unal--yigit · 07 Haziran 2010

Ay gibi bakıyordu kadın

ölmek gibi üřüyordu adam

evlerin içinde uyuyanlar

sanki kırk yıl daha uyuyacaklar

ve hiçbir gecede anlaşılmayacaktı adam

gece bile yetmiyordu artık acıları yalnız yaşamaya

hep bir Güneş doğumu

umutlar bölüyordu gidiři

giden bile gözlerini unutuyordu bu şehirde

bu nasıl sevmekti yorgun kaldırımları

elini tutana güven diyecek kadar güvenlimiydi bilge kişiler

herşey doğumunu beklerken

kimin söz gelimi baş harfleri ölüyordu

şakalaşmaksa karanlıkla adımın önündeki talihsizlik

etlerimi çeken uzaklıklar hangi hasretlerin şakasıydı

gemilermi yoksa mavilermi yüzüyor sularda

apar topar talana geldim aşk oyunlarında

belkide nazara geldim kahpe nazarında

hiç bir şey doğru değil, ama hiç bir şey

yüzüm eski bir kitaba benziyor

çay dökülmüşte üstüne şaftı kaymış

kimin resmine bakıyorum

çivisi duvarı sevmemiş aynalarda

azalıyor demi şarkıların

ve o rakı

Tekirdağ Rakısı mı neydi

neden kan gibi gelmiyor artık sevdalılara

büyüdükçe küçülmeyi ne kadar istiyorum ah ne kadar

dönsem yine çocukluğuma bunca yara beremle

dedemin aldığı beyaz bisiklet ya taşımazsa gövdemi

korkak oldum

kararsızlıklar kıymetinde üst kademedeki fikrim

haddim değildi bilemedim

dişlerimle yiyorum

güneşten ateş yontan dilimi

hayat ben seni sevmeyi çok iyi becererek

sana yazık bir gülüş bırakıyorum

soylu bir aşkın düşlerinde temiz et kendini...

27.04.2010 – 03:03 Ünal Yiğit